Байка №15 — «Синиця на море пустилась;»

Синиця на море пустилася;
Вона хвалилася,
Що хоче море спалити.
Рознеслася тієї ж миті про те по світу вість.
Страх обняв жителів Нептунової столиці;
Летять зграями птиці;
А звірі з лісів збігаються дивитися,
Як буде Океан, і чи гаряче горіти.
І навіть, кажуть, на слух мови крилатої,
Мисливці тягатися по пирах
З першими з ложками з'явилися до берегів,
Щоб похлебати юшки такої багатої,
Якої-де відкупник і найщедріший
Не давав секретарям.
Товпляться: диву кожен заздалегідь дивується,
Мовчить і, на море очі вирячивши, чекає;
Лише зрідка інший шепне:
«Ось закипить, ось тієї ж миті загориться!»
Не тут то було: море не горить.
Кипить хоч? — і не кипить.
І чим же скінчилися задуми величаві?
Синиця з соромом додому попливла;
Наділала Синиця слави,
А море не запалила.

Примовити до речі тут годиться,
Та нічиє не зачіпаючи лице:
Що ділом, не звівши кінця,
Не треба хвалитися.